OCHII SFINXULUI

ROBERT KRAFT

3

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 3

V.1.0

Traducere de Petru Istrate
Grafica de Aurel Lupaştean

CAP. VIII

MAXIMUS NU SE LASĂ

ARESTAT

(Continuarea ultimului capitol din numărul 2)

În dimineaţa zilei următoare s-au apropiat de Sprigfield. Încă înainte ca primele case să se ivească în depărtare în faţă, le-a apărut o numeroasă patrulă a jandarmeriei.

— Se pare că au de gând să ne oprească, a prorocit Green, de parcă ar fi adulmecat pericolul.

Şi chiar aşa s-a şi întâmplat. Patrula călare blocase întreaga lăţime a şoselei naţionale. Cel din frunte a ridicat, prevenindu-i, mâna.

— Şi ce ar trebui acum să fac? Să opresc la semnalul acelui caraghios, a cerat Green sfatul stăpânei sale. Cred că da. Condu, te rog, mai încet. Trebuie numai să mi se spună ce vor. Opreşte, dacă eşti somat să o faci!

Automobilul a stopat foarte aproape de primul călăreţ, care s-a nimerit să fie chiar şeful patrulei.

— În numele legii vă somez să vă opriţi!

— Ei, dar nu se vede? Tocmai am oprit! a spus Green deschizând o ferestruică şi întinzându-i jandarmului tabachera sa de prizat. Vă rog serviţi, marcă de calitate!

— În numele legii sunteţi arestaţi!

— Cum aşa? Pe ce bază?

— Nu trebuie să mă justific în faţa nimănui din automobil. Sunteţi arestaţi cu toţii.

— Vă rog să-mi spuneţi de ce, altfel îmi continui drumul.

— Aţi călcat noaptea trecută un om, care a decedat ulterior.

Ochii lui Green s-au făcut mari acum.

— Şi unde s-a putut petrece asta?

— Puţin înainte de trecerea de pasajul de cale ferată.

Atunci Leonor nu s-a mai putut stăpâni, adresându-se şoferului:

— Bănuiesc că e ceva necurat aici! i-a şoptit ea. N-ar trebui să ne lăsăm opriţi. Condu mai departe, dar fară să periclitezi viaţa vreunui om.

Green a părut să fi auzit suficient.

— Noi să fi călcat vreun om? Te înşeli amarnic, amice. Fii numai deştept şi dă-te din calea noastră, ca nu cumva să comit păcatul ăsta chiar acum.

— În numele legii sunteţi arestaţi!

— Nu prea cred! Deci nu vrei să iei o priză? Nu? Prea bine, atunci dacă-i aşa, fă-te mai încolo, dragul meu şi ia-ţi labele de pe maşina mea.

Deja automobilul se şi pusese în mişcare foarte încet, făcând în aşa fel, încât calul speriat s-a dat la o parte. În clipa în care şeful patrulei şi-a scos sabia, o şi zbughi automobilul din loc, făcând să zornăie tăişul lamei pe învelişul blindat.

— O lamă atât de ascuţită şi să vrea individul să ne-o vâre pe fereastră, s-a auzit vocea lui Green.

Vehiculul blindat şi-a croit cu mare grijă drumul printre cai şi călăreţi, pe care-i împinsese la o parte. Apoi a rulat în continuare. În urma acestuia s-a năpustit la o comandă întreaga hoardă de călăreţi, dar de îndată ce Maximus a apucat-o pe şosea, aceştia au rămas curând în urmă ca nişte neputincioşi ce erau.

— Ce spuneţi, domnilor, despre asta? a întrebat Leonor.

— Păreau să fie convinşi că am călcat un om, a răspuns Georg puţin agitat.

— Aşa s-a şi întâmplat, a răspuns Deacon încruntat, fară a se lăsa intimidat de privirile furioase aruncate asupra-i. Am văzut eu cât se poate de clar. Gândiţi-vă numai. E suficient ca un simplu moment atenţia să fie sustrasă în altă parte şi lucrul ăsta s-a şi putut petrece. Miss Morris, vă conjur nu vă sustrageţi arestării, asta nu va face decât să vă înrăutăţească situaţia. Dacă însă accedeţi la un omor neintenţionat, lucrurile se pot lămuri, ca în majoritatea cazurilor, doar se întâmplă o mulţime de accidente de acest fel pe drumurile naţionale. Cu bani se poate apoi aranja orice.

— Destul! l-a întrerupt tânăra fată, ridicându-se mânioasă de pe scaun. Îmi voi lua responsabilitatea acestui caz, dar nu înainte

ca să fi valorificat invenţia tatălui meu, nu înainte deci de doi ani. Până atunci nu mă pot priva de libertatea mea, altfel automobilul ar ajunge în alte mâini. Aşa că voi duce mai întâi la bun sfârşit călătoria asta în jurul lumii. Domnii care se vor afla la volan trebuie să se conducă numai după acest unic comandament. Nu vor trebui să se lase reţinuţi de nimicuri. Doar vieţile omeneşti se cade să fie cruţate.

Ea vorbise pe un astfel de ton, încât orice altă discuţie pe această temă s-ar fi dovedit inutilă şi aducătoare de pagubă, iar Leonor poseda un caracter ferm, care nu se lăsa prin nimic înmuiat.

Aşa au ajuns la periferia oraşului Sprigfield. Se vădea însă că ştirea despre posibila lor arestare îi precedase deja.

Nu numai autorităţile de la tribunal le tăiaseră drumul, dar şi o mare mulţime de oameni care încercau să oprească vehiculul, cu orice preţ..

Voinţa maselor populare împotriva unui asasin pe roţi este întotdeauna mare şi dacă-i canalizată cum se cuvine putea crea dimensiunea unei porniri unanime, aproape fanatice.

Blindajul de la geamuri, din necesităţi de precauţie, a fost făcut să iasă la iveală şi primele persoane au fost îndepărtate de pe traseu, cu destulă dificultate, dar şi cu multă îndemânare.

Maximus ajunsese din nou la o stradă liberă, apoi vehiculul s-a pomenit imobilizat între două mase uriaşe compacte de oameni.

Poate că şi-ar fi putut croi drum, dacă ar fi vrut-o, continuându-şi traseul, silindu-i pe oponenţi să sară din calea automobilului în ultim clipă, dar şi aşa tot s-ar fi ales câţiva cu câteva picioare zdrobite şi lucrul acesta Leonor nu voia în nici un caz să se petreacă!

Aşa se face că Maximus s-a oprit din nou pentru o altă apărare.

— Ce vreţi de la mine? a strigat Leonor către unul dintre exponenţii mulţimii înfuriate.

N-a putut distinge nici un răspuns coerent din avalanşa înjurăturilor şi blestemelor proferate.. Au fost aruncate pietre spre automobil. Pumni şi bastoane s-au abătut asupra, carapacei blindate, aşa încât şi ochiurile de sticlă au trebuit să fie bine protejate cu învelişul blindat.

S-a făcut apel la macarale pentru a se încerca răsturnarea automobilului.

— Adam, fa contactul cu mecanismul de autoapărare, a

comandat Leonor..

— Sunt chir pe punctul de a o face, i-a replicat Green şi după un minut, de ambele părţi ale automobilului au izbucnit ţipete de groază scoase din numeroase piepturi, în vreme ce mulţimea s-a dat înapoi.

— Nu prea tare, Adam, numai nu prea tare! i-a temperat fata zelul acestuia.

— Doar doi volţi cred că ar fi de ajuns pentru a le potoli nervii.

Carapacea iluminată a automobilului era încărcată cu electricitate. Orice neavizat ce o atingea căpăta câteva scuturături pe cinste. Câmpul electric proteja acum întreaga armătură a maşinii şi fiecare era conştient cât de scăzută trebuie fi intensitatea curentului electric pentru a mâna spaima în oameni, mai ales într-aceia care nu-şi puteau face o idee despre provenienţa fenomenului.

Se format un gol acceptabil în jur, astfel încât automobilul blindat şi-a putut croi liniştit drum înainte.

Curând, a apărut în faţa lor o străduţă cât de cât neaglomerată.

— Mister Hartung, cunoaşteţi străzile din Springfield?

— Nu.

— A!

— Fie şi aşa! Înainte! Pe unde vrem, pe acolo vom putea răzbate.

Urmăriţi încă de masele de oameni furioşi, automobilul a pornit-o într-o viteză accelerată de-a lungul străzii. A venit apoi o cotitură şi... o fundătură! Nu o casă însă le bara acum drumul, ci un gard din scânduri, înalte de vreo trei metri.

— Nu putem să-l trecem, s-a auzit vocea lui Green.

— Poate nu pe deasupra, dar prin el de bună seamă.

A urmat o zdruncinătură, gardul s-a prăbuşit şi Maximus s-a trezit într-o livadă.

— Înainte, înainte, orice pagubă va fi plătită mai târziu, a strigat fata.

Copacii care-i stăteau în faţă, grei de fructe, s-au prăbuşit ca nişte trestii, frânţi de impetuozitatea lui Maximus, în timp ce straturile cu flori şi legume au fost zdrobite, până ce s-au trezit într-o altă livadă, de data asta cultivată cu sparanghel.

Tot aşa au ţinut-o prin livezi şi grădini de legume, până ce în faţa lor a apărut şoseaua naţională, înainte însă de a ajunge acolo, au mai trebuit să treacă peste un şanţ mare umplut cu

apă, care a fost pur şi simplu „săltat” în zbor, după care a urmat la rând un lan întins cultivat cu grâu. Abia după aceasta a lăsat Maximus în urma sa oraşul acesta mai mult decât năbădăios.

CAP. IX

MAXIMUS FUGE

O zi mai târziu, automobilul care gonea acum pe câmpuri şi ogoare, scăpase de avatarurile unor oraşe mari, cum fusese Springfieldul. Ultimul oraş care mai rămăsese în calea lor a fost Omaha City, dar au preferat să-l ocolească, luând-o mai degrabă prin preria înflorită, apoi au traversat Mississippi, pentru ca la sfârşit, cu roţile lărgite şi-au tăiat calea prin ţinuturile mlăştinoase, apoi din nou prin nesfârşitele întinderi ale faimoaselor prerii, unde nu se cultivase nimic de mâna omului atâta timp cât mai existau o mulţime de alte terenuri propice acestui scop.

Apoi a venit la rând Nebraska cu nenumăratele ei pământuri acoperite de trestii, din care zburau stârnite stoluri nesfârşite de păsări de toate soiurile şi iarăşi drumurile naţionale.

Ţinuturile păreau singuratice şi părăsite. Se mai vedea din când în când câte un autovehicul izolat, sau chiar vreun globe-trotter pe bicicletă, un fel de agent indian, care-şi încărca ghidonul cu rachiu, pături, praf de puşcă şi alte bunuri de larg consum, cu care guvernul voia să înmoaie inima vreunui bătrân şef de trib indian.

După câteva ore de rulaj fervent, automobilul lăsase în urmă cu o sută de kilometri Omaha City şi Leonor a hotărât că era timpul să facă o pauză de odihnă de o zi. Cu toate că Leonor se angajase să străbată lumea, nu să oprească pe undeva la vânătoare sau alte preocupări similare.

Automobilul a tras la marginea unui fluviu, ieşind pentru prima oară pe un teren solid în timp ce muncitorii sub conducerea lui Green s-au apucat să controleze mecanismele maşinăriei, bine pusă la punct de altfel a lui Maximus, cercetând şi verificând funcţionalitatea aparatelor, şmirgheluind şi ungând cu ulei anumite componente, Leonor şi cu Georg au plecat la vânătoare.

A fost invitat de onoare şi Mister Deacon, dar acesta a refuzat mulţumind politicos.

— Nu sunt un mare prieten al vânătorii Şi... mai mult mă atrage o baie rece în fluviu.

După acest refuz, Leonor i-a atras luarea aminte a lui Green înainte de a pleca însoţită de Georg:

— Ai grijă, Adam, dacă laşi automobilul nepăzit, ai putea avea surpriza să dispară.

— Ştiu, ştiu, o ştiu foarte bine, a răspuns Green zâmbind pe sub mustaţă şi turnând ulei peste câteva piese. Dacă cineva de aici, a făcut el cu ochiul înspre Deacon, vrea să umble cumva pe la aparatura lui Maximus, am pus câteva semne care să-mi dea de ştire în timp ce amândoi pasagerii care intenţionau să vâneze, Leonor şi Georg, se pregăteau să se îndepărteze, Green, omul care ţinea în cap toţi logaritmii, cu mici zecimale de la unu la o mie, l-a reţinut puţin pe Georg.

— Ne gândim să spălăm haine în timpul ăsta, dacă aveţi cumva haine de spălat în cufăr...

— Păi, nici nu am cufăr, a zâmbit Georg nonşalant.

— Atunci unde vă ţineţi hainele murdare?

— De fapt n-am nici un fel de lingerie, în afară de ce port pe mine.

— Atunci daţi-mi măcar cămaşa şi costumul. O să le spăl şi apoi o să le atârn la uscat pe un copac.

— Regret. Nu am nici măcar cămaşă. Sunt ceea ce se cheamă un trapper şi atunci când simt că e cazul, sar în primul râu din cale şi mă spăl din cap până în picioare, inclusiv hainele mele de corp.

Mister Green şi-a dat curând seama că Georg nu spunea decât adevărul, aşa încât a renunţat să mai insiste.

— Atunci e bine şi aşa. Doriţi o porţie de tabac?

După acest scurt intermezzo, cei doi vânători au plecat în drumul lor. Georg nu înceta să se minuneze de cât de vioaie şi maniabilă e arma sa cu gaze, care putea trage cincisprezece focuri până la o sută, pe când Leonor la rândul ei nu contenea să admire precizia tirului însoţitorului său. Acum se demonstra că nu se lăudase deloc atunci când avuseseră discuţia aceea despre armele de foc şi faptul că, aşa cum o dovedea, nici măcar un glonţ al lui Georg Hartung nu-şi greşea ţinta aleasă.

Chiar de la o depărtare de două sute de metri a nimerit în plin zbor o rândunică de apă, care a căzut numaidecât moartă la pământ.

Puteau vâna cu sutele astfel de păsări de apă, în timp ce

vânat în patru picioare n-au avut norocul să întâlnească, în afara unor urme vagi, care duceau probabil spre adăpătoare.

— Trebuie să aşteptăm să cadă noaptea, a spus Georg. Nu ne aflăm tocmai în regiunea propice vânătorii, ci într-un loc aproape pustiit de orice vânat, Dacă avansăm însă spre Lomp Fork, puţin în spatele fostului Kearney, acolo chiar pe timpul zilei se găseşte o grămadă de vânat, în special cerbi şi antilope. În apele reunite ale celor două fluvii din regiune se află mai multe insule, unde se ascunde destul vânat.

— Vom da de indieni în drumul nostru înspre Nebraska?

— Nu prea cred! Dar la forturi mişună indienii de jur împrejur, un fel de degeneraţi cerşetori. În întregul meu periplu nord-american nu am întâmpinat nici o aventură cu indieni adevăraţi, legaţi statornic de locuri şi obiceiuri, ci numai nişte fugari amărâţi, chiar în creierii munţilor. Numai acolo în nord mai trăiesc fiii Marelui Spirit, aşa cum a reuşit atât de bine Fenimore Cooper să-i zugrăvească în cărţile sale.

— Şi de ce n-am face un ocol în ţinuturile acestor adevărate piei roşii? Doar nu ne zoreşte nimeni şi nici nu participăm la un raid cu cursă limitată în timp.

— Asta depinde în întregime de dumneata! Pe de altă parte, mă simt obligat să vă fac cunoscut că în acest caz nu îmi voi putea îndeplini aşa cum se cuvine misiunea de călăuză. Eu cunosc numai această cale atât de străbătută odinioară, care taie continentul nord-american.

— Dar ştiţi cum să trataţi cu indienii, nu-i aşa?

— Asta da, firește. În apropierea fermei noastre pe care am avut-o în Arkansas trăiau destul indieni care se îndeletniceau cu vânătoarea, de cele mai multe ori indieni sioux picioare-negre, ale căror ţinuturi de baştină le găsim tocmai acolo în nord. Indienii au fost constrânşi să migreze spre sud pentru ca America să poată să prospere. Sigur, în acest periplu forţat au evadat destui. Cât despre mine, am crescut printre indieni sioux, le cunosc graiul, împreună cu alte câteva dialecte.

Aşa tot conversând, cei doi vânători. Încărcaţi de trofee, s-au apropiat de tabără.

Tehnicienii se ocupaseră între timp de cercetarea amănunţită a automobilului, de şmirgheluirea şi ungerea mecanismelor fine, dar nu apucaseră să spele nici o haină, aşa cum avuseseră de gând.

Green i-a dat un scurt raport tinerei lui stăpâne, informând-o

că blindajul în partea superioară a autovehiculului nu fusese destul de etanş, dar ceva mai devreme neajunsul fusese înlăturat.

Green a continuat:

— Pe când noi trei lucram afară, numai Mister. Deacon mai rămăsese înăuntru, unde acesta a început deodată să manevreze pe la butoane şi mânere, ca şi cum ar fi avut de gând să demareze de unul singur.

— Şi unde e mister Deacon, acum? a întrebat Leonor impasibilă.

— Cred că se mai bălăceşte acolo jos, în apele fluviului.

Deodată Adam Green a început să strige din toate baierele pieptului, împingându-şi braţele înainte:

— Opreşte, opreşte!

Abia acum ceilalţi au băgat de seamă de ce ţipa Adam ca din gură de şarpe, ceilalţi stând şi privind într-acolo, ca paralizaţi.

Tom, care tocmai întrase din nou în interiorul automobilului, a

ieşit afară, a sărit de pe mica platformă, ţinând totodată şi uşa grea metalică din spatele său. În acelaşi moment, automobilul s-a pus aşa dintr-o dată în mişcare.

La început destul de încet, apoi în tempoul unui cal în galop, iar în secunda a treia ajunse la viteza unui tren expres, luând-o razna prin preria înfloritã şi tot ţinând-o aşa înspre nord-vest.

Deşi ceilalţi rămăseseră paralizaţi, nu acelaşi lucru s-a întâmplat cu Georg. Întocmai ca şi Adam, aşa a pornit şi el în urma năzdrăvanului autovehicul, dar în cu totul alt scop, comparativ cu al omuleţului caraghios în pantofii lui de pâslă.

Din trei sărituri lungi, după ce-şi căpătase avans, a ajuns autovehiculul blindat şi l-a apucat de mânerele care se exhibau deasupra câmpiei, a pus piciorul pe mica platformă şi a sărit sus.

— Slavă Domnului, slavă Domnului, a răsuflat uşurată Leonor. Frumos mi-ar fi stat dacă Maximus ar fi luat-o razna de capul lui, lăsându-ne pe afară!

Autovehiculul mai rula încă la o depărtare de vreo sută de metri, când Georg care se căţărase în spatele lui bâjbâia ceva încercând să intre în blindat.

— Ia să vedem cum pătrundem înăuntru, a mormăit el preocupat şi neîncrezător peste măsură…

De departe, unde era, Leonor a tresărit înspăimântată..

— Ce, nu i-ai dat explicaţii cum se face deschiderea uşii?

— Eu? Nu, dumneavoastră?

— Pentru numele lui Dumnezeu…

Leonor şi-a dus îndată mâinile pâlnie la gură şi a început să zbiere ca o apucată, din toţi rărunchii.

— Apăsaţi pe…

S-a întrerupt însă brusc. Şi-a dat deodată seama că automobilul ajunsese aşa de departe, încât nu putea fi posibil ca o voce umană să fie auzită până acolo şi în afară de asta, mai rămânea ca, de la depărtarea aceea, să poată explica mecanismul, ce era atât de complicat. Trebuia măcar să simuleze oarecum manevra de deschidere şi deşi era nevoie numai de trei degete pentru asta, i-ar fi venit greu să uzeze de semne.

— E destul de neplăcut să stai aşa în mijlocul preriei, numai în indispensabili şi-n pantofi de pâslă, fără nici măcar să ai o umbrelă în mână, l-au auzit cu toţii pe Green, care mucalit ca întotdeauna, rezuma în felul acesta situaţia tuturor.

Chiar atunci s-a auzit un fâşâit prin trestia de la malul fluviului, unde se opriseră.

— S-a reîntors Miss Morris de la vânătoare? s-a făcut auzită vocea lui Deacon Jr., care se apropiase.

— Da, se află aici cu noi.

— Atunci, vă rog, daţi-mi lucrurile mele. De asemenea, vreau un prosop.

— Lucrurile dumneavoastră? Hainele, adică? Mă tem că s-au cam dus la plimbare, s-a auzit din nou vocea caraghioasă a lui Adam Green, Leonor a privit după automobil până nu l-a mai văzut, după care, deznădăjduită, s-a azvârlit la pământ, dar luându-şi inima în dinţi, s-a ridicat din nou în picioare.

— La ce viteză a fost reglat automobilul?

— La cea normală de croazieră, adică patruzeci de kilometri.

— Instalaţia electrică a fost pornită?

— Din păcate da.

— Cât timp îl mai ţin acumulatorii?

— Încă vreo douăzeci de ore.

— Patruzeci ori douăzeci fac… dar Leonor a renunţat să mai facă acest calcul, speriindu-se de-a binele.

— Asta face opt sute, a completat Adam.

— Nu mai avea nici un sens să mai discute despre cele întâmplate. Trebuie să se fi declanşat vreun mecanism care a pus vehiculul în mişcare şi asta nu obligatoriu din cauza instalaţiei electrice.

— Doar constructorul automobilului ar putea şti exact ce este. Altceva nu-mi vine în minte!

— Dacă am face o sută de kilometri pe zi…

— Atunci tot am avea nevoie de opt zile de marş, a completat Green, până ce vom ajunge automobilul.

— Mister Hartung va şti să deschidă uşa acestuia.

Green se îndoia însă de reuşita asta.

— Trebuie să ajungă la mâner mai întâi. Asta e posibil, dar nu prea!

— Oricum ar fi, ne vom lua după urmele maşinii, a hotărât Leonor şi asta atâta timp cât este cu putinţă. Dacă Mister. Hartung poate întoarce totuşi maşina. Atunci cu siguranţă că ne va găsi, de asta nu mă îndoiesc.

Acum însă s-a făcut din nou remarcat Deacon, care între timp a fost pus în cunoştinţă de cauză cu privire la întreaga întâmplare. Pe el îl lovise cel mai greu pierderea automobilului, întrucât rămăsese doar în costumul de baie, dacă-l avea chiar şi pe ăsta?!

— Ce se va întâmpla acum cu mine? se lamenta el la Mister Green, te rog împrumută-mi jacheta dumitale, să pot şi eu ieşi dintre trestii.

— Nu, dragul meu, asta nu o pot face, întrucât rămân apoi eu cu fundul gol. Şi atunci voi răci şi asta îi va afecta pe copiii mei, pe care o să-i am după ce mă voi căsători, desigur.

— Dar nu pot rămânea mereu aici în apă, numai corpul să mi se vadă dintre trestii!

— Ei şi de ce nu? Poţi face, domnul meu, tot ce doreşti. Trăim doar în America, nu-i aşa?

— Dă-mi cel puţin batista dumitale.

— La ce vă trebuie batista mea? Dacă tot staţi în apă, n-aveţi nevoie decât de două degete să vă suflaţi nasul.

— Păi, nu de asta îmi trebuie! Vreau să-mi acopăr corpul.

— Ce corp? Pântecul dumneavoastră ud? i-a tăiat-o

măscăriciul încă o dată. Dacă eu vreau să-mi suflu nasul, n-am să-mi frec organul mirosului de pântecul dumneavoastră. Asta nu merge, stimate domn. Totuşi, cum v-aş putea altfel ajuta? Aha, acum ştiu.

Şi păcăliciul ăsta de Adam Green şi-a scos la iveală tocul pentru ochelari, fluturându-l ostentativ în faţa ochilor lui Deacon.

— Ei, pe acesta vi-l pot împrumuta cu plăcere!

Neconsolatul Deacon s-a adresat acum celor doi muncitori să-l ajute. Dar nici la aceştia nu a avut vreun succes. Nici unul n-a voit să-i împrumute lucrurile şi doar unul singur dintre ei s-a îndurat să-i dea batista şi o bucată de sfoară.

Dar nici măcar asta nu mi-e de ajuns, s-a smiorcăit în continuare Mister. Deacon, care se jena evident să apară într-o postură atât de umilitoare în faţa unei dame.

Din apelurile deznădăjduite pe care le făcuse acesta copasagerilor săi rezulta tristul adevăr că Mister. Deacon Jr. nu se afla nici măcar în posesia propriului său costum de baie.

— De nevoie îl strigi pe Noe! a hotărât Leonor în cele din urmă. Ieşiţi afară aşa cum vă aflaţi şi rămâneţi în spatele meu.

Aşa s-a făcut că Deacon a ieşit în sfârşit afară din apă, legat în faţă cu o batistă mare roşe, care avea zugrăvită pe ea imaginea neprihănită a fecioarei din Orleans..

După ce acesta şi-a reprimat primele sentimente de ruşine, a încercat s-o convingă pe Leonor să nu se ia după automobil, argumentând cu neajunsurile la care se expune, cu lipsa raţiilor de apă şi aşa mai departe.

— Aici pe harta asta mică se găsesc diferite cursuri de apă, fluvii mari şi mici, pe care automobilul trebuie să le treacă, toate curgând de la est la vest. Ca să nu mai amintesc de apa de ploaie, sau vânatul mare ori mic care n-are să ne lipsească.

— Dar de indieni, ce spuneţi? Care vor fi foarte repede pe urmele noastre? Vă conjur, haideţi să pornim în marş înapoi spre Omaha City, sau cel puţin către Fort Kearney. Dar ce spun eu? Cel mai bine ar fi să nu ne deplasăm deloc. Să-l aşteptăm aici pe mister Hartung, care ne va găsi el.

— Şi dacă acesta nu poate pătrunde în interiorul automobilului? Nu, nu, mai bine ne ţinem după urmele de roată câtva timp, cât va merge. Rămâneţi singur aici, ori îndreptaţi-vă de unul singur spre orice oraş doriţi.

Fata a pornit hotărât înainte şi cei trei tehnicieni se pregăteau să o urmeze.

Dar Mister. Deacon n-a vrut să rămână singur. După o scurtă, dar acerbă luptă cu sine însuşi, după ce a mai privit o dată înspre est sau vest, a pornit şchiopătând prin iarba înaltă, doar îmbrăcat cu o singură batistă, care o zugrăvea pe viteaza fecioară din Orleans purtând în mână steagul victoriei.

CAP. X

PE PLATFORMĂ

Georg a căutat zadarnic un mâner pe care să apese, pentru a putea deschide uşa. Atunci i-a dat prin gând că poate există totuşi un mecanism secret de deschidere, în care nu a fost încă iniţiat. Uşa de-abia se distingea, atât de bine fuseseră îmbinate canaturile, însă acolo unde trebuiau să se găsească astea, erau plasate nituri în câte şapte capete, iar primul pe care l-a apăsat Georg s-a învârtit, al doilea la fel şi aşa mai departe.

Faptul că nici unul din aceste butoane odată apăsat nu ducea la deschiderea uşii era evident. Dar tot atât de bine putea să fie vorba aici de o combinaţie de butoane şi tocmai în asta consta şi dificultatea de a nimeri acest secret.

Pe de altă parte, Georg avea numai una din mâini liberă, cu cealaltă trebuia să se ţină de clanţa uşii şi totul într-o goană nebună, încât de-abia mai putea distinge butoanele. Abia apoi s-a gândit Georg că genialul inventator se gândise şi la o posibilitate de-a deschide portiera chiar în condiţii rele. Adică în primă viteză şi c-o singură mână.

Aşa s-a făcut că a dibuit cu degetele, întorcând butoanele înspre stâng, sau dreapta, la întâmplare, doar, doar va nimeri soluţia ideală. Şi-a dat îndată seama că numai întâmplarea l-ar putea ajuta, întrucât butoanele erau pur şi simplu prea multe.

Datorită vitezei sporite a automobilului se producea un vârtej, astfel încât Georg aproape că-şi pierdea echilibrul, dacă nu s-ar fi încleştat cu toată puterea de mânerul uşii, înţepenindu-şi piciorul pe una din treptele automobilului, cum i se întâmplă câteodată unui călător care se urcă în ultimul minut în trenul care prinde viteză. Îl apăsa şi o serioasă ameţeală. I-a venit gândul chiar să sară de pe platformă, dar şi l-a respins repede după ce s-a uitat la stânga şi la dreapta, văzând cu câtă repeziciune se derula totul, la o viteză de peste patruzeci de kilometri.

Era clar că o locomotivă, sau chiar o maşină de curse poate prinde uşor o sută de kilometri. Totuşi, patruzeci de kilometri pe

oră ajung să împiedice pe cineva să sară din mers. Nu că totuşi n-ar fi fost posibil, dar cu un risc destul de ridicat de a-ţi frânge gâtul.

Este de ajuns să te gândeşti că nu poţi sări dintr-un tren personal care atinge viteza de patruzeci de kilometri pe oră, nici măcar dintr-o căruţă la care caii au luat-o în galop şi care e departe de a atinge această performanţă a vitezei, demnă numai de o maşină.

Patruzeci de kilometri poate atinge un cal de curse în sprintul final şi e suficient să-l întrebi pe un jocheu sau vreun acrobat de circ dacă acesta îndrăzneşte să sară din şa atunci.

Nu, asemenea gânduri Georg şi le-a respins imediat. Dimpotrivă, putea să se socotească norocos că cel puţin reuşise să ajungă din urmă automobilul, pentru ca acum să-l lase în plata Domnului.

Îi mai rămăsese singura speranţă a celor lăsaţi în urmă, de ar mai putea să-l recupereze vreodată.

Acum a devenit primul conştient, cum s-ar putea sfârşi călătoria asta şi ce se va alege din automobil. Că între timp Deacon se dusese să se scalde, îi era perfect clar. Altfel, s-ar fi putut gândi că totul era numai o încercare de răpire a autovehiculului de către acesta din urmă.

Automobilul începuse să meargă printr-o stranie întâmplare, exact în momentul când uşa acestuia a fost trântită în mod accidental de către unul dintre pasagerii acestuia.

Că între timp vehiculul rula cu patruzeci de kilometri pe oră, Georg o simţea mult prea bine, dar mai ştia încă ceva în plus. Şi anume că, tocmai în timpul acestei zile de odihnă acumulatoarele au fost reîncărcate, căpătând o autonomie de douăzeci de ore. De aici, socoteala era foarte simplu de făcut. Era vorba de parcurgerea a nici mai mult, nici mai puţin decât a opt sute de kilometri, adică până foarte aproape de graniţa canadiană.

După această socoteală sumară, a încercat din nou butoanele, dar a trebuit să admită că şansa era egală cu zero pentru a reuşi. Dar automobilul prezenta mai multe uşi cu o construcţie similară, de ce n-ar încerca şi în alte zone?

A pornit să o facă, în pofida rafalelor de vânt care ameninţau să-l doboare, dar cu totul zadarnic. Din goana maşinii nu se vedea mare lucru. Atât a putut constata Georg că automobilul era minunat echilibrat. De îndată ce roţile din faţă dădeau peste

o proeminenţă de pământ care l-ar fi zdruncinat serios şi roţile din spate executau acelaşi salt, ceea ce crea o impresie de echilibru şi armonie nemaiîntâlnită de Georg cu nici unul din autovehiculele vremii.

Sigur, erau tot felul de obstacole în cale, dar Georg nu avea posibilitatea să bănuiască ce se putea întâmpla dacă îi va apărea dintr-o dată în cale un adevărat zid de stâncă. În acest caz ar trebui să rişte să sară de pe platformă, dacă n-ar fi vrut să se zdrobească de stâncă. Oricât de ingenios ar fi fost construit, totul avea însă o limită.

Înaintea lui s-a ivit apa scânteietoare a unui râu de prerie şi de-abia a avut vreme să reflecteze la asta, că au început roţile să stropească apa, scufundându-se puţin câte puţin.

Georg trăgea speranţa că automobilul se va împotmoli pe undeva prin vreo mlaştină. Nu s-a întâmplat defel aşa, deşi motorul a început să se înăbuşe, viteza nu scădea defel şi abia acum a priceput explicaţia ce i-o dăduse Leonor şi el nu-i acordase atunci suficientă atenţie.

Fiecare cal-putere dezvolta o viteză de un kilometru. Dacă drumul era neted, motorul lucra în regim normal, dar dacă interveneau obstacole, abia atunci se dezvoltau alţi cai-putere, care-i confereau maşinii o viteză constantă.. O invenţie genială, dar nu tocmai potrivită pentru acest caz. Cu cât automobilul avea mai mult noroi de străbătut, cu atât dezvolta o putere mai mare, un automat în adevăratul înţeles al cuvântului şi prin urmare, se împiedica scufundarea mai în adânc a motorului.

Prea multă vreme pentru observaţie nu-i prea rămase lui Georg. Acum Maximus, care străbătuse până aici numai o zonă mlăştinoasă, ajunsese chiar în apele fluviului. Dacă avea speranţa ca măcar aici automobilul se va opri, întrucât nu se apăsase pe sistemul cuvenit în astfel de situaţii, se înşela.

Maximus era mai perfecţionat decât se aşteptase şi decât i-ar fi convenit în acest moment.

Automobilul a străbătut întreg fluviul în lăţimea lui, a ajuns pe celălalt mal, din nou s-a luptat cu o zonă mlăştinoasă, după care a zbughit-o voios în preria liberă. Cerbi şi antilope alergau speriaţi de către bolidul mecanic. În spatele lui rămăsese şi o ceată de indieni, care nu erau siguri ce să facă, s-o pornească pe urmele animalelor sau ba.

Dacă indienii mai fuseseră în rezervaţii, atunci cu siguranţă automobilul nu mai era o noutate pentru ei. În America acest

mijloc de locomoţie era prea bine cunoscut şi orice posesor de bunuri de largă folosinţă îl servea pentru transportul şi deservirea clienţilor. Fireşte, un bolid atât de perfecţionat, închis ermetic, capabil să treacă şi mlaştini ca pe un teren viran, nu mai văzuseră şi acum trebuiau să se gândească de două ori dacă să decidă să-l urmărească pe caii lor, cu gândul de a-l ataca, sau măcar a-l ţine sub observaţie.

Zadarnic, că nu-l mai puteau ajunge! Deodată în zare a apărut conturul unei mici păduri dese.

Pe loc i-a pierit cheful lui Georg de a mai lua lucrurile cât de cât în glumă, cum poate că o făcuse până atunci.

Oricât de sigur i s-ar fi părut bolidul acesta blindat, sa tras în spate pe platforma care-i asigurase cel mai înalt grad de securitate înainte de a aştepta desfăşurarea evenimentelor.

Mai întâi au apărut tufişurile, care şi aşa nu-i puteau face mare lucru lui Maximus, dar apoi, când s-au ivit în fine copacii, altfel au stat lucrurile.

Zdruncinături după zdruncinături, în jurul lui Georg copacii cădeau ca firele de iarbă spulberate de furtună.

Georg mai văzuse ceva asemănător cu ocazia demonstraţiei lui Leonor de dărâmări, dar ce avea acum în faţă îi ridica pur şi simplu părul măciucă.

Aici însă nu se afla o adevărată pădure virgină, cu copaci de o grosime atât de mare, încât zece oameni prinşi de mână de-abia reuşesc să-l cuprindă, totuşi se întâlneau arbori de aproximativ un metru în diametru şi încă din belşug, din care Maximus făcea pur şi simplu aşchii, întrucât acestea nu dovediseră „bunul simţ” să se dea la o parte.

Aşa a ţinut o jumătate de oră, Maximus făcând o breşă continuă de trei metri lăţime şi o lungime de trei mile, iar autovehiculul fiind vesel şi netulburat ca la început, atunci când ieşise din marea de prerie.

Georg nu poseda ceas, pentru estimarea timpului îi era de ajuns soarele şi covorul de stele.

Cursa solitară a lui Maximus începuse de pe la ora zece şi acum se făcuse deja amiază. Două ore trecuseră şi automobilul acoperise mai mult de douăzeci de mile germane, pe care le lăsase în urma sa.

Trecuseră oră după oră şi nimic nu se putuse schimba. Nu,lui Georg începuse să-i fie sete, iar foame îi era deja de mai demult. Dar pentru Georg nu însemna mare lucru.

Cine se încumeta şi încă pe jos, să facă înconjurul lumii, era mult prea obişnuit cu dintr-acestea. Foamea şi de setea le putea el suporta încă vreo două zile, înainte de a i se epuiza puterile, deşi şi atunci şi-ar fi continuat călătoria.

Trebuia să se fi făcut deja ora trei, când iarba grasă a preriei a început treptat să dispară, solul devenind tot mai uscat, tot mai pietros, în sfârşit, până s-a trezit pe un platou de stâncă.. Maximus, dacă ar fi dispus de sentimente umane, s-ar fi putut bucura să ajungă într-un astfel de ţinut fără frontiere şi având la dispoziţie o şosea solidă, ca cimentul, pe care să poată rula. A urmat apoi nisipul la rând şi din ce în ce mai abundent, dar roţile tot mai izbuteau să găsească tem solid pe care să ruleze.

Şi iată, drept în faţă, a răsărit o grămadă de dealuri, întocmai ca un perete. Acum era acum! Că Maximus va reuşi să fărâmiţeze şi obstacolul acesta ca pe un nimic, Georg n-o mai credea defel şi cu atât mai puţin cu cât vehiculul se va năpusti înainte, fără a suferi la rându-i, daune serioase.

Existau întotdeauna graniţe şi tot ce ieşea din mâna omului nu era perfect.

Porţiunea de nisip creştea şi roţile se înfundau tot mai mult, făcând tot mai mult să crească speranţele lui Georg.

Oare nu exista în preria asta o regiune în care dealurile de nisip să-şi păstreze ferme contururile, în ciuda vânturilor stârnite?

Poate că da, deşi pe moment nu-şi mai putea aminti regiunea asta geografică. Dar nisipul are o particularitate specială, pe care orice soldat al deşertului o ştie.. Un glonţ poate trece uşor prin douăzeci de centimetri de lemn şi o grenadă poate sparge o foaie groasă de oţel, dar dacă tragi cu arma într-o grămadă de nisip, glonţul nu avansează prea mult. Însă şi mai bine ştiu lucrul acesta alpiniştii, ca lucrători în păduri. Gaura provocată în nisip de un glonţ sau de dinamită nu este imediat acoperită cu un material închegat, solid şi uniform, ci cu alte mii de fire de nisip, fiecare dintre acestea constituindu-se într-un corp de rezistenţă în sine. Ţinând cont de cele trei dimensiuni spaţiale, o rezistenţă apasă la cub! O astfel de rezistenţă ar putea fi apreciată numai teoretic în cifre, dar omul cu greu ar putea-o înţelege.

Lui Georg îi erau cunoscute toate acestea bine şi trăgea nădejdea să nu se înşele în aprecierile sale. Roţile au început să azvârlă nisipul afară cu furie, motorul să se înăbuşe aproape şi totuşi cu o remarcabilă cerbicie, Maximus îşi croi drum înainte

înspre uriaşul munte de nisip, unde iată-l ajuns!

Georg între timp s-a mutat de pe puntea superioară a platformei, în spate, când viteza automobilului s-a micşorat vizibil, fară să se perceapă cea mai mică zdruncinătură. Dar nu, încă puţin se mi mişca Maximus în faţă şi acum Georg a zărit o mare masă de nisip ridicându-se înainte şi când... zărit puntea din spate a automobilului dispărând în marea de nisip alb, care s-a prăbuşit de sus în jos, reformându-şi forma sa parţială similară unei movile, după care totul s-a liniştit. Ceva ca un curent de aer s-a stârnit, clătinându-l, încât acum Georg se întreba pe bună dreptate dacă nu cumva Maximus izbutise totuşi să străbată dealul de nisip.

Dacă întocmai ca şi mai devreme acesta avea să reiasă din nou victorios din valurile de nisip, atunci el poate trebuia să alerge pe lateral, spre a i-o lua înainte şi a-şi recâştiga poziţia iniţială.

Aşa ceva nu-i venea totuşi să creadă că se poate petrece. A început să sape frenetic în nisip cu ambele mâini ţinute căuş. Şi iată că apărând la suprafaţă, Georg a văzut şi auzit destule. Roţile automobilului se mai învârteau încă, dar un lucru era de-acum limpede, acela că bolidul nu mai putea înainta, în ciuda forţărilor, pe care le depunea.

Îşi consuma zadarnic energia. În această strădanie oţelită şi fireşte, Georg n-a făcut nici o încercare de a-l elibera.

Acum era mascat, invizibil din afară dar mecanismul pe care îl căuta tot nu l-a găsit. Cât timp trecuse, judecând după soare? Era ora patru? Atunci, şase ore ori patruzeci de kilometri fac două sute patruzeci de kilometri, pe care voia să-i parcurgă în două zile, într-un ritm rapid, impus.

Când a văzut el ultima oară apă? Înainte cu o jumătate de oră pe platoul stâncos.

Pentru aceşti douăzeci de kilometri nu va avea nevoie decât de o oră şi jumătate.

Acum mai trebuia să vadă dacă pistolul cu gaze se mai afla sau nu în buzunarul de la piept.

Georg a purces la drum. După o oră el nu-şi încetinise defel iuţeala, iar după încă jumătate de oră el se afla deja la platoul de stâncă, De fapt, ar mai fi trebuit să se odihnească un pic înainte de a bea pe săturate apă, atât cât să-i ajungă pe două zile şi n-ar fi stricat să mestece mai întâi cel puţin un codru de pâine uscată.. Nu-şi permitea însă să o facă.

Georg s-a aruncat pe burtă şi a băut ca o cămilă, cel puţin ca o tânără cămilă.

După încă două ore, s-a lăsat întunericul şi Georg s-a lungit pe jos ca să doarmă, nu fiindcă era ostenit, ci pentru că nu mai putea vedea nimic înjur. În ultima jumătate de oră îşi forţase peste măsură ochii ca să observe puţinele fire de iarbă turtite, pe care le-ar fi lăsat Maximus în drumul său. Fiindcă nu le mai putea urmări, a renunţat. După şase ore au mijit zorile, dar încă mai era mult până la răsăritul soarelui. Totuşi, Georg s-a sculat, strângându-şi şi mai abitir cureaua în jurul mijlocului şi a pornit-o din nou într-o alergare de maraton în întâmpinarea camarazilor săi.

Curând a reîntâlnit din nou preria, apoi a apărut fluviul pe care-l trecuse. Georg a tras încă din alergare cu puşca, împuşcând două păsări de apă, le-a ciupit superficial, după care le-a fript pe o lespede de piatră, pe puţină iarbă adunată drept combustibil. Le-a prăjit mai degrabă ca un tătar, decât la modul englezesc. În timp ce păsările se frigeau, Georg şi-a umplut din nou stomacul cu apă, a devorat păsările şi şi-a reluat goana.

Urma ca păsările, prăjite mai mult în sânge, să se mistuie deplin pe decursul maratonului său liber asumat.

Soarele a început să se înalţe pe cer, arzând nemilos tot ce întâlnea în cale, dar alergătorul nostru parcă nici nu-l simţea şi nici osteneala nu-l muia în vreun mod oarecare. Nu s-a lăsat cu nimic abătut din goana lui, nici din perspectiva unui vânat mai bun. Care-i ieşise în bătaia armei sale, cât despre sete şi-o astâmpărase în momentul în care străbătuse înotând apele fluviului, repezi, dar răcoroase.

Către ora două atinsese deja marginile pădurii. Aici urma să întâmpine destule greutăţi. Sigur, Maximus îşi crease printre copaci un vad propriu, dar în nici un caz practicabil.. Încoace şi încolo, de-a curmezişul zăceau peste tot trunchiuri subţiri sau groase de arbori, din care ameninţau cioturi ascuţite.

În ciuda acestor dificultăţi, Georg a apucat pe acest drum şi nu pe unul lateral, unde ar fi găsit probabil o cale mai lesnicioasă de străbătut.

Aşa stând lucrurile, sărea pur şi simplu peste arborii prăbuşiţi, neîncetând să-şi bată capul cu privire la soarta camarazilor săi rămaşi în urmă după fuga automobilului blindat, presupunând în chip logic că aceştia o luaseră pe urmele maşinii.

Nu, chiar dacă ar fi pornit în clipa imediat următoare dispariţiei

automobilului şi presupunând că ar fi străbătut opt kilometri pe oră, tot n-ar fi putut ajunge aici până atunci în această pădure. Totuşi şi-a impus să urmărească constant traseul său, drumul trasat de automobil, sperând că dacă şi ceilalţi vor proceda aşa, nu vor putea trece unii pe lângă alţii fără să se întâlnească.

După încă trei ore, a străbătut şi pădurea, în faţa sa deschizându-se vastă preria înflorită.. Deodată s-a poticnit aproape locului. Ceea ce vedea era de necrezut, ceva ca o urmă...

Ei. Asta-i bună! Aceasta-i urma cizmei din piciorul lui Leonor, iar dincolo cea a bocancilor bucătarului. Iată şi urma pantofilor de pâslă ai lui Adam Green, urma picioarelor goale ale lui Deacon, care, după cum ţinea bine minte, se dezbrăcase de haine în automobil. Dar ce erau astea? Urmele unor mocasini indieni şi a unor copite de cai... Comanşi!

Păi, trebuie să fi căzut în mâinile unui trib de indieni, i-a străfulgerat prin gând. Ochii săi se obişnuiseră de mult în citirea unor astfel de urme, aşa că în nici un caz nu se putea înşela.

Ce era de făcut acum?

Georg n-a şovăit nici o clipă. A apucat-o hotărât pe cărarea războiului, decis să-i găsească şi să-i elibereze pe camarazii săi.

CAP. XI

PRIZONIERI

De două ore încheiate dura deja marşul acelui grup ciudat, care o avea în frunte pe o fată cu figură dârză, plină de hotărâre, iar în spate pe cei doi lucrători montori, care-l înconjurau însă pe sărmanul Deacon, încă acoperit la părţile sensibile doar cu o biată batistă roşie brodată şi avându-l alături pe acest comic permanent palavragiu care era Adam Green, întrucât în caraghiosul său costum verde, făcându-i cinste numelui şi pe cap acoperit cu bine cunoscutu-i cilindru. Deocamdată fata nu-şi îngăduia nici un răgaz, cu ochii mereu aţintiţi spre pământ, cu buzele încleştate, urmând în continuare traseul lăsat de roţile maşinii, fără să scoată nici un cuvânt. Cei doi muncitori erau tot atât de trişti ca şi stăpâna lor, cât despre Deacon Jr., acesta făcea o figură tot mai jalnică pe măsură ce se scurgea timpul, dar Green, căruia nu-i tăcea gura nici o secundă, făcea o figură separată.

Era redus de fiecare dată la tăcere, de atitudinea puţin conciliantă a lui Leonor..

— Nu ne vom îngădui nici o clipă de odihnă până ce nu vom da cel puţin de apă, i-a răspuns ea la potopul de cuvinte emis de Green, pentru prima dată, fară a-şi încetini deloc paşii cu această ocazie.

— Miss Morris! s-a auzit din nou, patetică vocea lui Deacon.

— Ce este? a întrebat fata scurt, fară a întoarce măcar capul.

— Eu. Eu... nu mai pot!

— Nu mai puteţi continua marşul?

— Nu.

— Şi de ce nu, mă rog? De-abia suntem pe drum de două ore.

— Nu că aş fi din cale afară de ostenit. Dar picioarele mele goale, însângerate şi pline de ţepi pur şi simplu nu mă mai duc.

— Regret, stimate domn, dar nu te pot ajuta cu nimic în această privinţă. Sper că nu vrei să-ţi împrumut cizmele mele.

— Nu, nu, oricum aceste cizmuliţe nu mi s-ar potrivi, a spus

totuşi nefericitul Deacon, cu cea din urmă demnitate de cavaler care-i mai rămăsese. Dar dacă domnul inginer, subordonatul dumneavoastră, mi-ar împrumuta pantofii lui de pâslă…

Îngrozit, Deacon s-a dat îndărăt, întrucât cu o adevărată săritură de panteră, Green a fost în faţa sa.

— Cum, vreţi să-mi luaţi papucii? a strigat el înspre Deacon pe un ton scandalizat.

— Numai pentru foarte puţin timp, atât cât…

— Omule, ai înnebunit? Pantofii mei? Ştii ce fel de papuci sunt aceştia? Sunt o creaţie de a mea, mulaţi pe picior, care m-au făcut parte integrantă din ea.

Adam s-a oprit scoţând un ţipăt de triumf, după care s-a aplecat repede şi a ridicat ceva de jos.

— Ce înseamnă asta? s-a pronunţat Leonor, tot fără a mai întoarce capul.

— Cam ce căutam de multă vreme, o porţie de tabac!

— Eşti sigur, Mister Green, că nu ţi-ai pierdut minţile?

— Foarte sigur. O porţie de tabac era tocmai ceea ce-mi lipsea.

De fapt nu era decât un fel de lemn ceea ce găsise, în această prerie lipsită de copaci şi tufişuri.

Urmăriţi continuarea în broşura nr. 4

CUPRINS

CAP. IV *MAXIMUS NU SE LASĂ ARESTAT*.....3

CAP. IX *MAXIMUS FUGE*.....7

CAP. X *PE PLATFORMĂ*.....15

CAP. XI *PRIZONIERI*.....23

CUPRINS.....25

PRIZONIERII TRIBULUI DE INDIENI

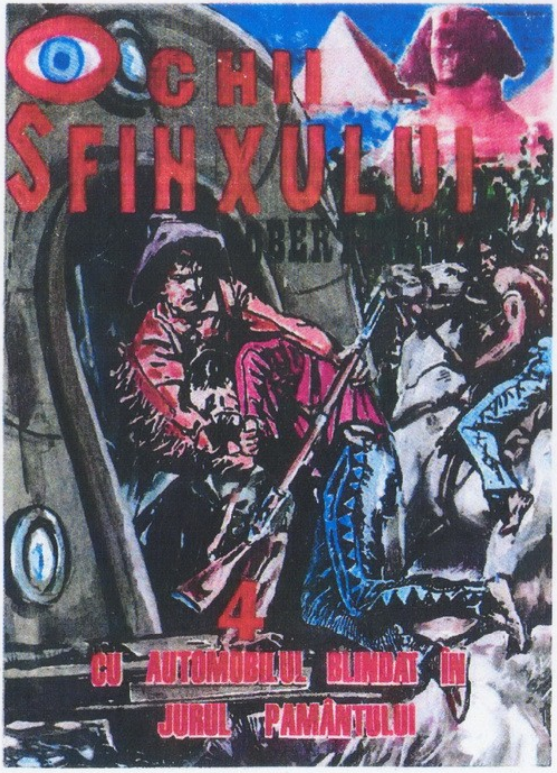

Echipajul lui Maximus în puterea lui Marea Vulpe.

Speranțe salvatoare de la tânarul globe-trotter Georg Hartung.

Iscusita recuperare a blindatului.

Demascarea lui Arthur Deacon și izgonirea lui din automobil.